

ת"פ 39330/12/17 - מדינת ישראל נגד מאיר צדוק בן יעקב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39330-12-17 מדינת ישראל נ' בן יעקב

בפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאיר צדוק בן יעקב

הנאשם

מזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כניסה למקום תפילה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.
2. עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 4.5.17 במהלך נסיעתם ברכב החליטו הנאשם ואחר להתפרץ לבית כנסת במטרה לגנוב ממנו כספים. בהמשך נכנסו הנאשם והאחר לבית הכנסת דרך החלון. האחר פתח 4 מגירות באמצעות קטר, הוציא מהמגירות 223.2 ₪ והעבירם לידי הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

3. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים. אביא מתוכם בתמצית.
4. ביום 4.7.19 הוגש התסקיר הראשון. בתסקיר תואר הנאשם כבן 20, רווק המתגורר בבית אביו, עובד כסדרן בחברה.
5. תואר כי הורי הנאשם התגרשו, וכן תואר הרקע המשפחתי בו צמח. הנאשם סבל מילדות קשה המלווה באלימות וריחוק רגשי מהוריו. תוארו מעברי דירות רבים. הנאשם לא התגייס לצה"ל. תיאר תחושת פסימיות לגבי עתידו כשלתפיסתו אין מי שיסייע בעדו להתקדם בחייו.
6. הנאשם תיאר שהאירוע נשוא העבירה התרחש כאשר הוא וחברו נכנסו לבית כנסת במטרה להשתמש בשירותים, אז ראה את חברו מוציא את הכסף מארונות בית הכנסת, ומיד לאחר צאתם מהמקום נעצרו השניים. הנאשם תיאר כי לא היה מעוניין בגניבה ולא ידע אודות כוונת חברו לגנוב את הכספים. הוא הביע צער רב על מעורבותו באירוע. שירות המבחן התרשם מצעיר בעל יכולות תקינות אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי, חרף נסיבות חייו הקשות והיעדר תמיכה מספקת, אשר ביצע את העבירה תוך חיפוש אחר תחושת שייכות וחבירה לחברה שולית. עוד התרשם כי חרף הפסימיות שהוא חש, לנאשם

עמוד 1

כוחות להתמודד עם האתגרים בחייו.

7. שירות המבחן התרשם כי על אף נטילת האחריות למעשה שתואר בכתב האישום, הנאשם מתקשה לבחון את מאפייני האישיות אשר הובילוהו לביצוע המעשים והשליך את האחריות על אחרים. על כן הוצע לנאשם להשתלב בהליך טיפול פרטני - אשר לאחר התלבטות הסכים הנאשם ליטול בו חלק.
8. בגורמי הסיכוי נלקחו בחשבון היעדר עבר פלילי, יכולות התמודדות והסכמה להשתתף בטיפול. בגורמי הסיכון נלקחו בחשבון היעדר תמיכה ועוגנים, פסימיות וקושי להודות בביצוע העבירה. בסיכומי של דבר ביקש שירות המבחן ארכה לשם שילוב הנאשם בתכנית טיפולית.
9. ביום 22.10.19 הוגש תסקיר נוסף בו תואר כי במהלך תקופת הדחייה ניסה שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך טיפולי תוך הפניה למרכז לנוער בעיר מגוריו. במרכז התרשמו כי הנאשם נדרש לאבחון, ואף שירות המבחן הסכים כי בעיותיו של הנאשם סבוכות יותר מכפי ששיער, ועל כן התבקשה דחייה נוספת לשם הפניית הנאשם לאבחון נפשי.
10. ביום 7.1.20 עדכן שירות המבחן כי לדברי הנאשם, לאחר ששוחח עם פסיכיאטר קבע האחרון כי הוא אינו סובל מכל לקות שהיא. הנאשם לא הציג אישור ממוסמך לטענתו זו. מכל מקום, בשלב זה חש הנאשם כעס רב כלפי שירות המבחן נוכח הפנייתו לאבחון והדבר פגם בקשר שלו עמם. עוד צוין כי בתקופת הדחייה נפגש הנאשם עם עו"ס תעסוקה אשר ציינה כי נכון לאותו מועד הנאשם לא עבד אך לווה ע"י צוות מרכז התעסוקה בניסיון לשלבו במסגרת מתאימה. העו"ס ציינה שהנאשם נוטל חלק בקבוצות ייעודיות בתחום, ומשתתף גם בליווי פרטני בנושא זה. העו"ס ציינה את מסירותו של הנאשם לתהליך וכי הוא בעל מוטיבציה בנושא. בסיכום דבריו ציין שירות המבחן כי נוכח תחושות הכעס של הנאשם כלפיהם, ונוכח טענתו כי לא ייתרם מהשתתפות בקבוצות טיפוליות, אין הוא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. להתרשמותם, לאור קשיים שחווה הנאשם, הוא אינו בשל דיו להשתלב בהליך שיקומי אשר יסייע לו להתמודדות עם דפוסים מכשילים. משכך המליץ שירות המבחן כי יוטל על הנאשם עונש של מאסר מותנה, וכי לא יוטל עונש מחמיר יותר, אשר יכול ויפגע בניסיונותיו לשקם את עצמו. באשר לסוגיית ביטול ההרשעה ציין שירות המבחן כי לא מצא נימוקים שיצדיקו זאת.
11. ביום 24.2.20 ובמסגרת דיון שנערך, התחייב הנאשם ליטול חלק משמעותי יותר בהליך שיקום בפיקוח שירות המבחן. לאור האמור הופנה הנאשם בשנית לשירות ובתסקיר מיום 20.5.20 עדכן שירות המבחן כי הנאשם שב וביקש להשתלב בהליך טיפולי והראה נכונות לבצע שינוי בדפוסי התנהגותו. עם זאת, עקב משבר הקורונה בוטלו מפגשים רבים. לאור העובדה שהנאשם לא ביצע עבירות נוספות מאז האירוע בו הואשם שב שירות המבחן והמליץ על מאסר מותנה וכן ביקש להורות על צו מבחן למשך שנה.
12. בדיון ביום 4.6.20 טענה המאשימה כי אין די בהבעת נכונות מצד הנאשם להשתלב בטיפול, ויש להסתמך על התסקיר הקודם, ממנו עלה שהנאשם סירב ליטול חלק בהליך טיפולי. מנגד, ציינה ההגנה כי הנאשם מביע נכונות רבה לשיקום בכל מהלך הדרך, וביצע את כל אשר נדרש ממנו ע"י שירות המבחן. בסוף הדיון קבעתי כי אין לתלות בנאשם את העיכוב שחל בשילובו בהליך טיפולי בשירות המבחן, ועל כן הוריתי על דחיית הדיון וקבלת תסקיר משלים בחודש ספטמבר 2020.

13. ביום 10.9.20 הוגש תסקיר נוסף מטעם שירות המבחן. צוין כי בתקופת הדחייה הגיע הנאשם לשיחות הפרטניות שנקבעו לו. הנאשם הגיע במועד שנקבע, הצליח לשתף פעולה במפגשים ובתכנים פנימיים. עוד תואר כי הנאשם החל לעבוד במפעל. תואר הליך טיפולי שמתקיים- בו מקנה שירות המבחן לנאשם דפוסים חיוביים הנדרשים לשיקומו. בשים לב לאמור, בהתחשב בשיתוף הפעולה מצד הנאשם ובעבודה כי לא נעברו עבירות נוספות מאז הגשת כתב האישום, שב שירות המבחן והמליץ על הטלת צו מבחן למשך שנה לצד מאסר מותנה.

טענות הצדדים

14. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה את התכנון המוקדם, את הפגיעה בזכות הקניין והביטחון של המתפללים, בקדושת המקום ובשלטון החוק. לטענת המאשימה, מתחם הענישה בעבירות דומות נע בין 12-24 חודשי מאסר. לאור העובדה שאין המדובר בבית מגורים אלא תפילה הסכימה המאשימה לחרוג לקולא ממתחם הענישה ועתרה להטלת עונש מאסר למשך 9 חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

15. ההגנה ציינה כי המדובר בעבירה שבוצעה ללא תחכום, ע"י כניסה מחלון, התכנון נעשה מס' דקות קודם לכן, בקלות דעת וחלקו של הנאשם באירוע היה פסיבי ביותר. ב"כ הנאשם ציינה את גילו הצעיר של הנאשם, בן 18.5 בלבד במועד ביצוע העבירה, בגיר-צעיר, ללא עבר פלילי וללא שנפתחו לו לאחר מכן תיקים נוספים. עוד ציינה את הסכום הנמוך שנגנב.

16. ב"כ הנאשם ציינה את שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, וכי המשכן של פגישות אלו הופסק בשל מגפת הקורונה. על פיה, ניכר מתסקירי שירות המבחן האחרונים, כי הם חיוביים ביותר. הנאשם נכון להירתם לטיפול, ובמקביל משפר את כישוריו התעסוקתיים. עוד ציינה את חשיבות האמור - דווקא כאשר הנאשם נאלץ להתמודד עם קשיים רבים במהלך חייו. הוסף, כי הנאשם נטל אחריות בפתח דיון ההקראה. נטען, כי מתחם העונש ההולם שהוצג על ידי המאשימה תואם לעבירות התפרצות למקום מגורים, ומתחם העונש ההולם בעבירות התפרצות לבתי תפילה, הינו החל ממאסרים מותנים ועד לעבודות שירות, ומאסרים בפועל מוטלים רק במקרים חריגים וחמורים.

17. בנסיבות האמורות ביקשה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם מאסר מותנה וצו מבחן בצינה כי הרשעת הנאשם, בהתחשב בגילו, היא לבדה מהווה עונש משמעותי ביותר.

דין והכרעה

18. בסעיף 40 ב' לחוק העונשין נקבע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

19. כאמור, הנאשם הורשע בעבירת התפרצות לבית כנסת וגניבה בסכום נמוך. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על שלום הציבור וביטחונו, וזכותו האינהרנטית לשמירה על רכשו. עוד פגע

הנאשם בכבודו של מוסד קדוש וברגשות ציבור המתפללים.

20. בפסיקה נקבע שפריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור. עוד נקבע שעבירות ההתפרצות גורמות עוגמת נפש רבה, צער וחיסרון כיס לנפגעי העבירה.

ראו: בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (08.01.10); ע"פ 3297/10 **איליה וולקוב נ' מדינת ישראל** (24.5.12).

21. באשר למתחם הענישה שנקבע בפסיקה בגין עבירות דומות של התפרצות שלוו בגניבה של סכומים נמוכים הוטלו עונשי מאסר, על פי רוב לריצוי בפועל:

א. ברע"פ 7329/14 **אדי אדלר נ' מדינת ישראל** (4.11.14), פרץ הנאשם לבית מגורים וגנב ארנק, מסמכים אישיים וסכום כסף שנע בין 60 ₪ ל- 80 ₪. מתחם הענישה שנקבע הינו בטווח שבין 6-18 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם הוטלו 16 חודשי מאסר וענישה נלווית.

ב. ברע"פ 9339/17 **דוד מאיר אוהיון נ' מדינת ישראל** (25.12.17) אושר גזר דינו של בית המשפט המחוזי אשר החמיר את עונשו של נאשם ב-2 אירועי התפרצות אשר באחד מהם גנבו 2 דולרים בלבד ובשני לא גנב דבר. מתחם העונש שנקבע בערכאה הדיונית החל ממאסר קצר ועד 15-20 חודשי מאסר, ועל הנאשם הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעלו מאסרים מותנים כך שסך הכול נגזרו על הנאשם 20 חודשי מאסר. במסגרת ערעור על קולת העונש נקבע באישום הראשון מתחם שבין 12-24 חודשים ובאישום השני בין 10 ל-20 חודשי מאסר.

ג. בעפ"ג 27721-03-14 **מדינת ישראל נ' איתמר בן אבו** (8.5.14), במקרה של התפרצות לבית מגורים בשני מקרים. בפעם הראשונה גנב הנאשם מעט חשיש ופעם השנייה לא הספיק לגנוב דבר. על הנאשם הוטל עונש מאסר בפועל למשך 7 חודשים לצד ענישה נלווית.

ד. בעפ"ג 29973-10-19 **מדינת ישראל נ' אחמד מוגרבי** (25.06.20) הוחמר עונשו של נאשם שפרץ 3 פעמים לדירות וב-2 מהפעמים הצליח לגנוב. הערכאה הדיונית קבעה את מתחם הענישה החל מ-6 חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל בגין כל אירוע. עם זאת במקרה זה העדיף בית המשפט לבכר שיקולי שיקום והטיל על הנאשם מאסר מותנה בלבד. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וקבע כי בנסיבות האמורות, נוכח חומרת העבירה ועל אף השיקום המרשים שעבר הנאשם, לא היה מקום לסטות ממתחם הענישה שנקבע ונגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית.

22. בהתאמה ניתן לראות כי גם במקרים בהם עבירת ההתפרצות לא הסתיימה בהצלחה, או לחלופין הרכוש שנגנב הושב לבעליו, עדיין הוטלו על הנאשמים עונשי מאסר בפועל למשך מספר חודשים ועד

ל-20 חודשי מאסר. ראו לדוגמה: רע"פ 2966/13 נעמנה נ' מד"י (5.5.13); עפ"ג 28478-04-13
מדינת ישראל נ' בוחניק (לא פורסם); ת"פ 5003-08 מדנ"י נ' טארק טוויל ואח' (14.1.13); ת"פ
1311-02-14 **מדינת ישראל נ' אליהו אסרף** (9.2.15); **מדינת ישראל נ' מנשה ליאור שרבך**
(29.4.13); ת"פ 78-09-13 **מדינת ישראל נ' סאהר חמידה** (11.3.14).

23. באשר לפריצה למקום תפילה ראו ת"פ 40239-04-17 **מדינת ישראל נ' כמיל חורי** (23.10.19)
במסגרתו סקרתי את הפסיקה העוסקת בעבירה זו, בהתאם לה קבעתי מתחם ענישה הנע בין 7 חודשים
ועד ל-20 חודשי מאסר בפועל. באותו מקרה דובר בגניבת סכומי כסף גבוהים לצד גרימת נזק למקום,
ועל הנאשם הטלתי 8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

24. ישנם גם מקרים בהם התחשב בית המשפט בשיקולים מיוחדים לצורך סטייה ממתחם הענישה,
ובהם: גילו של הנאשם, שיקולי שיקום ועוד.

א. כך לדוגמה בעפ"ג 30269-08-13 **מדינת ישראל נ' משה סלח** (17.12.13)
אושר בבית המשפט המחוזי גזר דינו של בית משפט השלום במקרה בו נאשם התפרץ לדירה
במטרה לגנוב, אך הניסיון לא צלח. בית משפט השלום קבע שלא ניתן לקבל את בקשת
הנאשם לסיים את ההליך ללא הרשעה, אך הוטל עליו מאסר מותנה, לצד ענישה נלווית.

ב. ת"פ 11790-11-17 **מדינת ישראל נ' אדוארד אגאייב** (22.12.19), יוחסו
לנאשם 3 מקרים של התפרצות וגניבה בשווי רב, ונקבע מתחם ענישה החל מ-14 חודשים
ועד 28 חודשי מאסר. על הנאשם הוטל צו של"צ בהיקף 350 שעות לצד ענישה נלווית, זאת
בשל הליך שיקומי מוצלח אותו עבר.

25. בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין נקבע שבבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, על בית המשפט
להתחשב, בין היתר, בתכנון שקדם לביצוע העבירה, בחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת
ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה, בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, בנזק שנגרם
מביצועה, בסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, ועוד.

26. במקרה שלפני ובהתאם לכתב האישום- ההגעה למקום נעשתה ברכבו של הנאשם, והמעשה לווה
בתכנון משותף לפרוץ למקום התפילה ולבצע ממנו גניבה. בהמשך, נכנסו הנאשם והאדם הנוסף
למקום- כאשר האחר פותח את התאים ונוטל מהם סכום כסף, אותו העביר לידי הנאשם כדי שישמור
עליו. בנסיבות אלו, ניתן לקבוע כי חלקו של הנאשם אינו שולי - כאשר הוא נוטל חלק בכל שלבי המעשה
העברייני. בנוסף, יש לקחת בחשבון כי סכום הכסף שנגנב מהמקום נמוך יחסית והמדובר בסך כ- 220 ₪
בלבד.

27. ההתפרצות נעשתה בשעה מאוחרת, כך שהאפשרות להיתקל במתפללים הינה נמוכה יחסית, ובכך
פחת פוטנציאל הסיכון להסלמת האירוע. מן העבר השני יש להתחשב בכך שהתפרצות למקום תפילה
מעצם טבעה מגלמת פגיעה ברגשות המתפללים.

28. נוכח האמור לעיל, סבורני כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר למשך 7 חודשים שיכול וירוצה

על דרך עבודות שירות ועד ל-20 חודשים, לצד ענישה נלווית.

סטייה בשל שיקולי שיקום:

29. במקרה דנן ישנה הצדקה לסטות ממתחם העונש לקולא וזאת משיקולי שיקום.
30. בהתאם לתסקיר, הרקע המשפחתי בו צמח הנאשם הינו מורכב וקשה. על אף זאת, סבר שירות המבחן כבר מתחילה, כי לנאשם כוחות להתמודדות עם מצבו וכן רצון לקחת חלק בהליך טיפולי. בהמשך נעשה ניסיון על ידי שירות המבחן לשלב את הנאשם במרכז "עוצמה" בנתיבות, אשר מסייע לצעירים להשתלב במעגל התעסוקה. נוכח התרשמותם, כי מצבו של הנאשם מורכב יותר, הופנה הנאשם לאבחון פסיכיאטרי ודומה כי כעסו עליהם נעוץ היה בהפנייתו לאבחון זה. למרות זאת ובהמשך, פגש הנאשם בעובדת סוציאלית, והוא מלווה על ידם מבחינה תעסוקתית. בנוסף, נעשה ניסיון לסייע לו ברכישת השכלה והכשרה תעסוקתית. הנאשם נטל חלק במספר מפגשים בסדנה תעסוקתית "נתיבים לתעסוקה" לצעירים שהגיעו מהעולם החרדי. נמסר, כי הנאשם מסור לתהליך ומגלה מוטיבציה לאתר את העיסוק המתאים לו.
31. בהמשך הנאשם הביע רצון לקחת חלק בטיפול פרטני, ומביע נכונות להתייחס לחוויות מילדותו ולהיעזר בהתערבות מקצועית בכדי לערוך שינוי בדפוסי התנהגותו, אך נוכח משבר הקורונה, וצמצום פעילות שירות המבחן, הוא טרם שולב בקבוצה. הנאשם שולב בתעסוקה במסגרת ענף החקלאות, והוא עתיד היה לחדש את מפגשיו עם עובדת סוציאלית ממסגרת "נתיבים לתעסוקה".
32. בשלב הבא שולב הנאשם בשיחות פרטניות במסגרת שירות המבחן, שיתף מעולמו הפנימי והתחבר לשיח הטיפולי. צוין, כי במהלך אותן שיחות שנערכות עמו נעשית עבודה בבניית קשרים מיטביים, פיתוח מודעות לגבי הביקורתיות שלו כלפי עצמו וכלפי אחרים וקבלת כלים להתמודדות בסיטואציות שונות. בינתיים שולב הנאשם גם במסגרת תעסוקתית חדשה.
33. עולה אם כן, כי במהלך השנה וחצי האחרונות, נרתם הנאשם להליך שיקומו ועושה מאמץ להשתלב בהליכים טיפוליים ולהיתרם מהם. הנאשם מביע רצון בפני שירות המבחן להעמיק בהליך זה, ומצליח להציב לעצמו מטרות טיפוליות. נוכח זאת, ממליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם רכיב של מבחן במסגרתו יעקוב אחר הנאשם- התמדתו והתקדמותו בתהליך הטיפולי.
34. אשר על כן סבורני כי הנאשם הצליח להוכיח כי הוא בעיצומו של הליך שיקומי ושיש סיכוי ממשי לשיקומו באופן המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם.

קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה

35. לאחר קביעת מתחם הענישה יש לקבוע את עונשו של הנאשם שלפני בטווח הענישה שנקבע. במסגרת קביעה זו ישקול בית שיקולים אישיים הנוגעים לנאשם כגון מצבו האישי, שיקולי שיקום, קבלת אחריות על מעשיו ועוד. בפסיקה נקבע כי במסגרת קביעה זו רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ועליו לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם לקולה ולחומרה, כמו גם

נסיבות אחרות ככל שמצא שהן רלוונטיות. עוד יתחשב בית המשפט במסגרת שיקולים אלו בשיקולי ההרתעה, ובכללם הרתעת הרבים (ת"פ 19163-11-12 מדינת ישראל נ' מתתיהו הירשמן (24.01.19)).

36. הנאשם נטל אחריות על מעשיו בפתח דיון ההקראה. הנאשם הינו צעיר כבן 22 ואת העבירות ביצע בהיותו כבן 18.5. מאז אותו אירוע חלפו למעלה משלוש וחצי שנים.

37. הנאשם הינו נעדר עבר פלילי, ולמעט תיק זה לא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

38. באיזון בין השיקולים השונים, אני סבור כי ישנו מקום לגזור במקרה זה עונש אשר סוטה לקולא ממתחם העונש באופן שלא יפגע בסיכויי השיקום של הנאשם ויאפשר לו להציב את חייו על מסלול נורמטיבי ותיקין.

39. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף 180 שעות על פי תכנית אותה יגיש שרות המבחן לאישור בית המשפט בתוך 60 יום.

ב. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

ג. התחייבות על סך 3,500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע וזאת למשך 3 שנים מהיום.

ד. צו מבחן למשך שנה.

40. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

41. ניתן בנוכחות ב"כ המאשימה, הנאשם וב"כ הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"א, 03 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.